

FALUSI MÁRTON (1983) Budapest

FALUSI MÁRTON

Zuglischer Manó alszik nagyanyja ölében

Fényezüstre, sűrű füstködökbe
nem szíthat más, csupán a semmit,
e teljesség-kiórlésú lisztet
világvárosi látványpékségünk.

Tele van a világ részletekkel:
mindegyikből teljesen hiányzik,
túl sok mindent bíz rám, egyikről sem
mond le, hogy javamra fordíthassam.

Különös ismertetőjegy nélkül
vesznek el a nők a részletekben,
jellemvonásaik sosem függnék
össze különbözőségeikkel.

Én vagyok, ki bennük különbözöm,
szorgalmazom szép feltámadásuk,
mikor végre külön-külön testet
ölnének, össze ne mossam őket

a színről színre maradandóval.
Őrhelyére tér vissza az angyal,
beköltözik Zuglischer valamely
elhagyott budai otthonába,

s mielőtt asszonnyá lényegülne,
megpillantja a tinédzser Manó
nagyanyja ölébe hajló álmát:
fejét onnan föl nem emelheti

Zuglischernek, hadd szundítson tovább,
izgalmától hőemelkedéses,
el ne vigyék a nyári táborba,
találkozna ott azzal a lánnyal,

kiről inkább álmokat szövöget,
s kiben az angyal magára ismer,
bizonyos alakváltozatára,
amilyené ez az álom tette.

Késleltetett vágyteljesítése,
mohósága visszataszítóan
tünteti el a hímvivarszervet,
vetélytársként szegődik Manóhoz,

korbácsolja föl a földi poklot,
 úgy vakarja le a szerelemről
 a ragaszkodás árcéduláját,
 hogy nullái szét ne porladjanak:

inflációval növelt összeget
 üt rá évente az árazógép,
 így válik Manó mindig egy adott
 ponton túl fizetéseképtelenné,

amit viszonzatlanságnak nevez
 hűtlenségét sokismeretlenes
 egyenlet átalakításával
 a hűségéből levezető asszony.

Hátát tévéállványuknak veti
 az ölbe hajló álom nyughelyén,
 szült volna fiút, szült volna lányt is,
 ám a szabadtüdős szobatudós

hamar kipasszírozta belőle
 végső respirációs rezervét,
 elmerült vele a részletekben,
 hogy igazságukba fulladjanak,

s az egészet illetően soha
 ne legyen igazuk, útjuk felén
 a rész és az egész között higgyék:
 lefelé vagy fölfelé ugyanaz.

Darázsderekű, szép menyasszonyként
 hordja jobbján Zuglischer az angyalt,
 kioldalhajózva szentélyükből
 szinte repdes talpán zöld varanggyal.

Tíz évvel később begyógyszerezve
 tör az angyal Manó életére,
 fülébe anyósjelöltje súgja
 feltört mobilján, hogy meneküljön.

Koeducáltan vetkőzik nappal
 s éjjel, meg nem becsteleníthetik
 egymást hajnallá vagy szürkületté,
 egyik sem vet pillantást a másik

valójára, nehogy kiderüljön,
 milyen mezítenül a sötétség,
 nehogy beboruljon, milyen a fény,
 ha nem kap fel magára látszatot.

Úgy intézi hát dolgát az angyal,
 hogy Manó abban lelje örömét,
 amiben vak, s örökre eltűnjön
 szeme elől, akivel egyesül.

Csak a gondolatok nem súrlódnak,
sebesen siklik ugyan a test is,
összetapadnak viszont a szavak,
a szó: férfi, a szó: nő, semmi több.

Szüksége van Manó szerelmének
arra, mi teljesen megcáfolja,
figyelmetlensége az igazság,
áldás nemkívánt állapotokra.

Kezét odavonja pocakjára
az elszíneződött terhességi
tesztet táskájából előkotró,
arckifejezést fürkésző angyal.

De hisz ezt akarták, erre vágytak,
azaz eshetőleges szándékkal,
mi Manónál nem esketőleges,
kiábrándulása húsba vágó.

Tegnap az ördög a részletekben
lakott, ki lehetett javítani,
cserélni, sminkelni, plasztikázni,
mára az egész az esetleges.

Alkatrészben romlik el az alkat,
de gyönyörű Manó szilánkosra
törött jobb rádiuszízülete,
mi a te munkád, Uram, az mind szép!

Valahol a lélek veszteségét
pótolja a szilikonprotézis,
ablakkeret réseit hasonló
tömítéssel védjük eső ellen.

Szenvedések között nem tapad meg
sem hézagoló, sem áthidaló,
funkciótlan kapcsolatainkból
kivonhatatlan az egyéniség.

Vércsöppek spröd, bolyhos törülközőn,
megtapadt-e méhen a petesejt?
Rohan Manó, elbotlik a járda
gyökértől gyűrődött burkolatán.

Felső végtagja röntgenképeit
egyszerre elemzik angyalának
hasi ultrahangfelvételével,
amíg futóművet kameráz be,

féktárcsa-rozsdafoltokat fotóz
borsos gépjármű-diagnosztika:
attól, hogy kétséget kizáróan
bebizonyítják, nem fordul jóra.

Ahol Zuglischer Manó a Szputnyik
vakcinát sámáncsontmaszkban várja,
vákuumhatású cső ott szívta ki
magzatát kis szövetdarabokban.

Akkor kellett volna vonzalmának
beszakadt fölöslegét kivenni,
hogy ne mérgezzon és ne őrjítsen,
mire álmából Manó fölriad.

METTYKÓ GÉZA, Újságárúsnő az 1956-os októberi Budapesten, 1961, kréta, papír, 39 x 31 cm